

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

1. i 2. tromesečje
2018.

I tromesečje

6. 1. 2018.

1. ISUS HRISTOS: MIRIS HRIŠĆANSKOG ŽIVOTA

Naš uticaj – način na koji živimo i vodimo svoje živote kao hrišćanski pristavi u svetu koji nas okružuje – može biti pozitivna ili negativna sila koja će delovati na živote i odluke drugih ljudi, kako u sadašnjem životu, tako i za budući (videti 2 Korinćanima 2,15).

Lični uticaj

Biblija se često bavi pitanjem ličnog uticaja. Hrišćanska perspektiva je dobro podvučena: *»Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite. Ne budite na sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Božijoj, Kao što ja u svačemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi nego mnogijeh, da se spasu.«* (1 Korinćanima 10,31-33). Pavlov savet hrišćanima u Korintu važi i za nas danas. Mi smo svi deo zajednice, i veoma je važno da naš uticaj koji vršimo predstavlja Hrista. Pred sobom moramo imati cilj da pomažemo drugim ljudima da iskuse zajednicu sa Hristom, i da budu spaseni za Njegovo večno carstvo.

Uticaj roditelja

Tokom svog putovanja od Egipta do Hananske zemlje, Mojsije je stalno podsećao izrailjce na važnost potpunog predano-

sti Bogu. Biti deo onih ljudi sa kojima je Bog sklopio zavet, je nešto što se ogleda u doživotnom predanju. To nije bilo nešto ograničeno samo na jedan dan u toku sedmice, u toku subote. Ovo je veoma jasno naglašeno u sledećim rečima: *»Čuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod. Zato ljubi Gospoda Boga svojega iz svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje. I neka ove riječi koje ti je zapovijedam danas budu u srcu tvom. I često ih napominji sinovima svojim, i govori o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad liježeš i kad ustaješ.«* (5. Mojsijeva 6,4-7). Iz Mojsijevih spisa možemo da vidimo, kako Bog želi da ovu poruku prenesimo na svoju decu, pa čak i na buduće generacije. Po pitanju religioznog obrazovanja, roditelji su zaduženi za vođstvo i duhovni pravac svoje dece, vršeći na taj način uticaj na svoje mlade, onako kako je Gospod to činio. To je prava hrišćanska pristavska služba.

Uticaj je zaista važan

Poziv da prihvatimo Isusa kao svog Spasitelja i Gospoda je svakodnevni pravi poziv da potčinimo svaki aspekt svog života vladavini Njegovog Duha. Ovo nas podseća da, kao hrišćani mi ne živimo svoje živote u vakuumu ili izolaciji od drugih ljudi. Ono što radimo čak i privatno, može uticati na nečiju sudbinu za večnost. Osim toga, uviđamo kao upravitelji i Božji partneri, da smo ovde postavljeni na zemlji da ispunimo Njegovu svrhu, a ta svrha je da u svojim životima pokazujemo Njegovu slavu.

13. 1. 2018.

2. HRIŠĆANIN U KONKURENTNOM SVETU

Možemo li živeti kao hrišćani u svetu koji se takmiči? Jednostavan odgovor na ovo pitanje je »Da.« Kako možemo biti hrišćani i konkurentni u biznisu, školi, ili društvu? Šta je »hrišćanski biznismen?« Ili »hrišćanski sportista?«

»Ne znate li da oni što trče na trku, svi trče, a jedan dobije dar? Tako trčite da dobijete. Svaki pak koji se bori od svega se uzdržava: oni dakle da dobiju raspadljiv vijenac, a mi neraspadljiv.« (1 Korinćanima 9,24-25).

Ako svoje oči upravljamo samo na zemaljsku nagradu ili pobjedničko postolje, to znači da ćemo učiniti sve da to ostvarimo. Nije pogrešno »pobediti« ili »biti pobjednik«, dokle god smo sigurni da su naša srca i želje u skladu sa Božjom voljom. Postoji samo jedan put prema ovome – lični odnos sa Hristom. Stavljanjem svega u trku da bismo primili večnu nagradu, mi živimo i takmičimo se kao hrišćani. Ako je upotreba naših talenata i darova i najbolja upotreba naših sposobnosti, ono što determiniše da li možemo da se takmičimo ili ne, šta je onda to što čini da hrišćanin bude »takmičar?«

»A dalje, braćo moja, šta je god istinito, šta je god pošteno, šta je god pravedno, šta je god prečisto, šta je god preljubazno, šta je god slavno, i još ako ima koja dobrodjetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite, Što i naučiste, i primiste i čuste, i vidjeste u meni, ono činite, i Bog mira biće s vama.« (Filibljanima 4,8-9).

Biti vešt samo je početni kvalitet za hrišćanskog takmičara. Hrišćanski takmičar ima za cilj da bude kao Isus Hristos. Stihovi u poslanici Filibljanima nam govore, da u praksi upotrebljavamo sve ono što je pošteno, istinito, plemenito, pravo, čisto, ljubazno, slavno. Drugim rečima, mi bismo trebalo da živimo život integriteta. Kao Božji sledbenici, treba

u potpunosti da se posvetimo onome šta verujemo – »da se na delu vide naše reči.« Postigli smo moralnu čvrstinu, kada ne ugrožavamo svoja uverenja u bilo čemu što želimo da dobijemo; kada smo u stanju da zadržimo »celovitost« o tome ko smo, bez obzira na situaciju u kojoj se nalazimo. Tada možemo da se pogledamo u ogledalo i kažemo da smo ponosni na ono što smo uradili, kako smo to uradili i šta smo postali – bez obzira šta drugi misle. Tada možemo da imamo sastanak sa Bogom, jer smo stvarno dozvolili »da bude volja Njegova.« Na koga bolje da se ugledamo, nego na čoveka koji je imao misiju i nikada nije od nje odustajao, na Isusa Hrista našeg primera.

Možda će naše kolege dobiti unapređenje, a naš prijatelj bolje i lepše svira klavir od nas. Ne plašite se toga. Trebalo bi da srce i dušu stavimo u ono što radimo i da uvek stavljamo Spasitelja na prvo mesto. Može biti teško staviti Boga na prvo mesto, kada smo okruženi drugima čije vrednosti i uverenja se razlikuju od naših, »*Nego ištite najprije carstvo Božjega, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati.*« (Matej 6,33). Sada trčite! Trčite na taj način da biste dobili nagradu koja će trajati zauvek.

20. 1. 2018.

3. POŠTOVANJE BOGA NAŠOM IMOVINOM

Upravljanje blagom mnogi vernici crkve podrazumevaju kao način mudrog upravljanja materijalnim dobrima, poput novca, robe ili imovine. Priče Solomunove kažu: *»Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svog; I biće pune žitnice tvoje obilja, i presipaće se vino iz kaca tvojih.«* (Priče Solomunove 3,9,10). Ključni cilj prethodne izjave je da stavljamo Boga uvek na prvo mesto kada razmišljamo, pravimo planove u vezi naše imovine. Ova instrukcija nam pomaže da prepoznamo Boga kao Izvora naših celokupnih materijalnih dobara, i da Mu budemo zahvalni, kao i da ih upotrebljavamo Njemu u službi. Kada poštujemo na taj način Gospoda, obećanje Njegovog blagoslova pada na poslušno Božije dete – od ambara »ispunjenih mnoštvom stoke, do posuda ili presa »koje se prelivaju od novog vina.«

1. Voditi računa o imovini:

Odmah nakon što je čovek stvoren, prvi posao koji mu je Bog dao u Edemskom vrtu bio je »da ga radi« i »da ga čuva« (1. Mojsijeva 2,15). Opis »radnika« i »čuvara« nikada nije se promenio. Dan danas se od čoveka očekuje da slavi Gospoda svojom imovinom. To je dužnost koja uključuje brigu o imovini koja pripada Njemu, čuvajući je da ne izgubi vrednost. Čovečije verno poštovanje ovog naloga zadovoljava i proslavlja Boga.

2. Rast našeg bogatstva:

U paraboli o talentima (Matej 25,14-30), Isus govori o tri slugе koji su dobili različite talente robe od svog gospodara, pre nego što je otišao u daleku zemlju. Trebalo je da slugе napreduju, uvećavši svoje imanje sa onim što su dobili. To je upravo ono što su prva dvojica slugu učinili. Udvostru-

čili su svoje talente, i na taj način su dobili nazive »dobri« i »verni« kada se gospodar vratio. Treći sluga je zakopao onaj jedan talenat koji je dobio od gospodara, i taj isti iznos - bez ikakvog dobitka mu je i predao po povratku. Gospodar je bio ljut i nazvao je ovog slugu »zlim« i »lenjim« i naredio da bude bačen tamo gde je tama, plač i škrgut zuba. Pouka iz ove parabole je da se Gospod proslavlja našom vernom upotrebom i napretkom onoga što nam je dao.

3. Korišćenje naše imovine u skladu sa Božijim ciljevima:

Korišćenje imovine ili dobara takođe podrazumeva da ih činimo dostupnim za dobrobit naših porodica (1 Timotiju 5,8); za siromašne ili one u potrebi (5. Mojsijeva 15,7); (Psalam 9,18); (Priče Solomunove 19,17); (Matej 19,21); (Luka 6,20; 19,8); i za Božje carstvo. Propovedanje Jevanđelja širom sveta, na osnovu Isusovog naloga da naučimo sve narode (Matej 28:19, 20); zahteva finansijsku podršku. (1 Korinćanima 9:13, 14), od onih koje je Gospod materijalno blagoslovio, da imaju privilegiju da saraduju s Njim, koristeći te blagoslove da zadobijaju duše za carstvo.

Tvrđi se da osoba koja daje iz svojih nagomilanih dobara za blagoslov svoje porodice, siromašne ili za Božje delo putem dragovoljnih darova, donacija, ugovora o poklonu ili nekog drugog načina darovanja, takođe poštuje Gospoda svojom imovinom.

4. NEMARNA VELIKODUŠNOST

U našem svetu, volimo da se takmičimo i merimo poredeći sebe sa drugima. Mi ne volimo nepromenljive standarde. Mi uvek težimo da nađemo nekog ko je gori, pohlepniji, udaljeniji od Božjeg ideala. Mi to činimo u različitim oblastima života:

- **Velikodušnost:** Možemo da kažemo »moje srce je velikodušno, ja želim da budem velikodušan, ali sada nemam mnogo para. Sad sam malo stisnut sa novcem, ali jednog dana, imaću dovoljno, i onda ću moći da pomognem ljudima koji su u potrebi.« Međutim, za sada, svaki dinar koji imam trošim na sebe.
- **Služba:** Možemo da kažemo »Zaista sam u gužvi i vrlo zauzet sada. Volim da služim ljudima koji su u potrebi, ali ne mogu da nađem ni trenutak slobodnog vremena. Možda kada budem imao više vremena, posvetiću se onda brizi o drugima.« Izgleda međutim, da naš raspored nije nikada dovoljno otvoren, tako da se mnoge stvari ne uklapaju u njega.
- **Dosezanje** do ljudi izvan našeg poznatog kruga: Možemo da kažemo »voleo bih da upoznam nekog drugačije etničke pozadine ili kulture. Zaista želim da budem deo Božjeg plana da ukloni zidove koji nas dele, ali to iziskuje mnogobrojne rizike, i ja jednostavno nisam za to. Čekaću da neko dođe do mene, i onda ću možda moći da se otvorim i odgovorim na poziv.«

Međutim, vreme prolazi i zidovi rastu sve više i više. Mi možemo meriti svoj život upoređivajući se sa drugima, ali, Bog ne čini tako. On je uspostavio standarde, koji su radikalno drugačiji od sveta u kome živimo i koji se konstantno menja. Ti standardi se nalaze u Njegovoj Reči. Tražimo od Njega snagu da napredujemo u svojim životima u pravednosti, poštenju i saosećanju, i na taj način da postanemo deo Božjeg srca.

Bog kaže: »Ja ću da merim svoj narod po samo jednom jednostavnom standardu. Da li su ljudi oko tebe gladni? Nahrani ih. Da li su ljudi bolesni? Pomozi im da ozdrave. Da li su potlačeni? Budite uz njih. Da li su udovice usamljene i siromašne? Posetite ih i pomozite im. Da li u vašoj okolini postoje neobrazovana deca? Podučavajte ih. Da li su ljudi u vašoj okolini odbačeni zbog boje svoje kože? Spijateljite se sa njima.«

Udovica iz Sarepte je hranila proroka Iliju iako je imala samo malo brašna i ulja u posudi (1. Carevima 17,7-24). U ovoj priči ona je ne mareći za sebe, bila velikodušna. Ona je dala svoju poslednju hranu Iliji.

Mi svi treba da zastanemo povremeno i da se priupitamo da li živimo sa takvom vrstom velikodušnosti. Možda imamo obilje ulja i brašna u svojoj ostavi, a možda imamo veoma malo. Bez obzira šta posedujemo, uvek možemo da naučimo da živimo sa velikodušnim duhom.

Evo nekoliko pitanja koja bismo ponekad želeli da postavimo sami sebi:

- Da li sam veran Bogu u prinošenju desetaka?
- Da li odgovaram na potrebe siromašnih?
- Da li preduzimam korake koji će dovesti do rizika ali i koji će ojačati moju veru?
- Da li dajem ljudima oko sebe onako spontano da je to postalo deo mog života?
- Da li sam svestan Božjeg milostivog delovanja u svom životu, i da li odgovaram na Njegovu ljubav zahvalnim srcem?

Dalas Vilard izjavljuje da je zakon carstva zakon inverzije, tamo gde poslednji postaju prvi, a sluge dobijaju najveću počast. To se može ogledati u životu siromašne udovice iz Sarepte. Siromašna neznabožička udovica postaje ona čija je velikodušnost održala život proroka Ilije.

Ako biste bili kao ova udovica iz priče, šta mislite, kako biste reagovali na Ilijin zahtev? Kakav neverovatan primer svima nama!

5. BOŽJI UPRAVITELJI ZEMLJE

Kada je Bog stvorio prve ljude, dao im je tri odgovornosti koje se odnose na brigu za zemlju. (1. Mojsijeva 1,28). Prva stvar bila je – da napune zemlju, druga je bila da pokore zemlju, a treća stvar bila je da imaju vlast nad ostalim stvorenjima. Adam je postavljen u Edemski vrt da ga radi i da ga čuva (1. Mojsijeva 2,15).

Ove zapovesti pokazuju da je Bog zainteresovan za pravilnu negu i lečenje našeg sveta i njegovih stvorenja.

Prvo pravilo

Obratite pažnju da su zapovesti o brizi za životnu sredinu bile date pre bilo koje druge zapovesti, kao na primer, u pogledu plaćanja desetka, davanja darova, držanju subote, ili brige o našem zdravlju.

Zapovest »ukrotiti« i »imati vlast« imaju konotaciju carstva. Ljudi su postavljeni da vladaju svetom. Oruđa koja nam to omogućavaju uključena su u obličju Božijem, koje nam je dato prilikom stvaranja. Božji lik ima mnogo aspekata, među kojima su i takve sposobnosti poput osećaja za dobro ili zlo, sposobnosti da se kreativno razmišlja, da se planira, da se radi u saradnji u ostvarivanju složenih ciljeva. Ove osobine omogućavaju nam da vladamo drugim stvorenjima i mudro upravljamo životnom sredinom.

Vladavina i odgovornost

Pametno upravljanje životnom sredinom često zahteva balansiranje između kompetentnih interesa i odgovornog prioriteta ciljeva. Kao dobri vladari, moramo uzeti u obzir potrebe svih strana koje koriste životnu sredinu, uključujući i druga živa bića. Izrazi »pokoravanje« i »vlast« označavaju vladavinu i odgovornost. Oni ne daju dozvolu za brutalnost

i zloupotrebu. Ljudi treba da vladaju drugim stvorenjima sa autoritetom i saosećanjem, što su oba božanski atributi. Mi koji smo stvoreni po Božijem obličju zaduženi smo da upravljamo svetom kao vladari imenovani od strane Stvoritelja. Ako delujemo kao dobro vladari, primi ćemo nagradu koja je namenjena dobrim pristavima. Ako delujemo kao loši vladari, vladajući sa pohlepom, zastrašivanjem i nasiljem, primi ćemo osudu koju loši pristavi zaslužuju.

Naša briga za životnu sredinu motivisana je saznanjem da je Bog koga volimo i služimo sa namerom stvorio ovaj čudesni svet, sa svom svojom lepotom i različitostima, koje On posebno ceni. Mi posmatramo stvaranje kao blagoslov, ali ne kao svetinju. Vidimo ga oštećenog, ali ne zlog. Svesni smo da prisustvo greha u svetu znači da moramo da se bavimo situacijama koje ne bi postojale u savršenom svetu, i ponekad moramo koristiti našu procenu i sud da izaberemo između alternativa od kojih nijedna nije idealna. Ipak, nastojimo da smanjimo patnje među svim stvorenjima. Mi treba da sačuvamo raznolikost, iako nam to može izazvati neprijatnosti. Cenimo jednostavan način života koji smanjuje potrošnju i otpad. Ovo ne radimo iz straha ili pohlepe nagrade, već iz osećaja zahvalnosti prema Stvoritelju, koji nas je stvorio po svom obličju, i naložio da upravljamo svetom onako kako bi On to činio.

10. 2. 2018.

6. ŠTA ZNAČI IMATI HRISTOV UM?

Hristov um je nešto što svi vernici imaju, kao što je apostol Pavle rekao kada se obraćao hrišćanima u Korintu, »*Jer ko pozna um Gospodnji da Ga pouči? A mi um Hristov imamo.*« (1. Korinćanima 2,16). Oni koji imaju Hristov um mogu razlikovati duhovne stvari koje običan čovek (ili nevernik) ne može razumeti ni videti. Imati Hristov um isto je kao i biti pod uticajem Svetog Duha, jer se oba postižu kroz veru u trenutku spasenja (Rimljanima 5,1,2); (Dela apostolska 2,38).

Kroz Svetog Duha Bog čini da budemo »učesnici u Božanskoj prirodi« tako da možemo da imamo sve stvari koje se odnose na život i pobožnost. Razmišljajte o ljudskom umu kao o kompjuteru, a o Svetom Duhu, kao o nekoj vrsti antivirus programa, koji može da se instalira na ljudskom hard drajvu. Kada se program jednom instalira, on deluje na celokupni kompjuterski sistem, sprečavajući štetne aplikacije i menjajući ih za dobre i funkcionalne. Nastavljajući ovu kompjutersku analogiju, Hristov um prerađuje informacije na našem hard drajvu, tako da možemo da se osposobimo da razumemo ili da se povežemo sa samim Bogom. Tada, počinjemo da dobijamo nove želje i kvalitete, kao što je poniznost (Filipljanima 2,5); saosećanje (Matej 9,36) i druge Božanske karakteristike (Galatima 5,22,23). Tada, dobijamo novu namenu koja je u skladu sa Njegovom (Luka 19,10), i možemo jasno videti realnost pred nama, da je ovaj svet ograničen vremenom, privremen a grešan, a da smo stvoreni za jedan drugačiji svet – večan (1. Jovanova 2,15-17).

Hristov um je dostupan samo kroz veru u Isusa Hrista. Kada iskusimo spasenje, Sveti Duh se spušta na vernika, puneći ga razumevanjem i nadom u pogledu budućeg nasledstva. »*Kroz kojega i pristup našosmo vjerom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i hvalimo se nadanjem slave Božije.*« (Rimljanima 5:2).

Na kraju, imati Hristov um nije nešto što je rezervisano samo za »savršene« ljude. Svaki vernik, ima pristup Hristovom umu kroz veru. Međutim, mi i dalje imamo svoj stari um, i dalje nas greh mami. Možemo čak biti i zavedeni lažnim doktrinama (Galatima 5,7-12), ili da koristimo svoju slobodnu volju na nezdrav način (Galatima 5,13-15). Upravo zato, Pavle upozorava vernike u Rimu: *»I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promjenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.«* (Rimljanima 12,2). Naši umovi moraju biti obnovljeni, odvojeni od telesnog uma, a usklađeni sa Hristovim umom. Na kraju će svi koji imaju Hristov um, koji pripadaju Bogu, biti posvećeni, promjenjeni uticajem Svetoga Duha (2. Timotiju 2,19); (Jevrejima 10,10). Ovaj proces se odvija tokom celog života, i Bog je veran i moćan da ga privede kraju (Filipljanima 1,6).

17. 2. 2018.

7. OBNAVLJANJE MISLI

Naše misli upravljaju našim životom. U svojim umovima, mi razvijamo navike, i u našim umovima nalazi se želja da budemo u zajednici sa Bogom. Čovečanstvo je uvučeno u borbu oko uma, i veći deo te borbe odvija se u našem umu. (Rimljanima 8,5-8). Zbog greha, naši umovi imaju prirodnu sklonost prema zlu. Uticaji grešnog sveta oko nas, dodatno oštećuju naše umove. Ponovljena dela razvijaju stvarne fiziološke strukture – puteve u našem umu. Ove neurološke staze predstavljaju navike i uspomene koje kontrolišu veliki deo naših života. Mi se tada suočavamo sa silom greha uzevši u obzir kombinaciju svoje grešne prirode i stvorenih navika. Čak i kada bismo mogli da razvijemo potpuno nove navike, mi nemamo sposobnost da se sami oslobodimo vlasti greha. Mi smo po prirodi robovi greha (Rimljanima 6,16).

Mi treba da se oslobodimo kontrole greha. Naša priroda neće biti transformisana do Drugog Hristovog dolaska (1 Korinćanima 15,51-54). Međutim, Isus je rešio naš problem. Kada Ga prihvatamo kao svog Spasitelja, On nas oslobađa od dominantne sile greha (Rimljanima 6,1-7, 11). Mi imamo slobodu da izaberemo novog Gospodara. Dok nam Hristos pruža novi život, On nas na to ne primorava svojom silom. Pogledajmo sada neke korake koje možemo preduzeti u saradnji sa Bogom, da bismo uživali u novom životu:

Korak 1: Suočavati se u molitvi sa svojom grešnom realnošću. Ljudska bića se po svojoj prirodi odupiru da priznaju svoju grešnost, i o sebi žele da misle da nisu tako loši kao neki drugi. Sve dok ne prihvatimo svoje grešno stanje, nećemo želeti transformisano srce i obnovljen život.

Korak 2: Zahvalno prihvatiti svoju realnost u Hristu. Kao hrišćani priznali smo svoje grehe i prihvatili Isusa kao svog ličnog Spasitelja. Nama je oprošteno, dat nam je novi

život (2. Korinćanima 5,17). Imamo svu neophodnu silu da živimo sa Bogom. (Filibljanima 4:13).

Korak 3: Fokusirajte svoj um na Hrista i duhovne stvari. Bog ne prisiljava naše srce ili um. Moramo sami izabrati ono čime hranimo svoj um. Bog nas poziva da svoj pogled uperimo u Njega (Kološanima 3:2);(Jevrejima 12:1-3).

Korak 4: Budi spreman da živiš sa Bogom iako ne znaš u svakom trenutku sve o Njemu. Iz Biblije možemo dovoljno upoznati Boga, da bismo hodali sa Njime, međutim, nikada nećemo moći u potpunosti da sve razumemo u vezi Njega. On je transcidentalno biće, daleko izvan naše spoznaje. Ako se previše bavimo raščlanjivanjem Njegovog karaktera, i analizom našeg znanja o Njemu, rizikujemo da prekinemo svoj odnos sa Njime.

Korak 5: Praktikuje molitvu. Duhovne discipline su oruđa učenja za negovanje zajednice sa Bogom. Posredstvom redovnog proučavanja Biblije, uz molitvu, mi uranjamo u Pismo i usklađujemo svoj um sam Bogom i Njegovom realnošću. Na taj način se nove strukture razvijaju u našem umu, nove neurološke veze, koje mogu biti jače od starih grešnih navika.

Korak 6: Imajte na umu Božju sveprisutnost u svakom trenutku. Možemo da fokusiramo svoje misli na ove realnosti u toku dana, i polako razvijati svest o Njegovom prisustvu. Svešču da je Isus sa nama, mi pružamo otpor svemu što bi poremetilo harmoniju naše zajednice sa Njime.

Korak 7: Odupirite se aktivno grehu. Hristos nas je oslobodio sile greha koji nas kontroliše (Rimljanima 6 poglavlje), međutim, to ne znači da ne treba da se borimo. Naša priroda je i dalje grešna. Neprijatelj se i dalje šunja kao lav i gleda koga da proždere (1. Petrova 5,8). Uz Hristovu moć, mi se možemo odupreti i sila koja je osvojila Golgotu izvojevaće ponovo pobeđu. Ako se potčinimo Bogu, imaćemo silu da se odupremo grehu.

24. 2. 2018.

8. BLAGOSLOVITI BLAGOSLOVENE

»Nije pogrešno biti bogat, pogrešno je umreti bogat.«

Hrišćanstvo je često bilo u zabludi za duhovni pravac koji je omogućavao direktni put za lično, materijalno bogaćenje, u zamenu za malo ulaganje milosti prema Svemoćnom Bogu. Iz perspektive biznisa, ovo je veoma dobra transakcija: moli se, čitaj, idi u crkvu, daj desetak, a zauzvrat, od Boga ćeš dobiti bogatstvo, zaštitu, i na kraju, večni život. Zaista je lako pomisliti da je prosperitet direktan rezultat poslušnosti Bogu, posebno ako čitamo (5. Mojsijeva 28 poglavlje) ili neke od bezbrojnih priča iz Starog zaveta, ili Psalama u kojima Bog obećava blagoslove za »hiljade generacija« onih koji su verni. A, šta bismo mogli da kažemo o Jovu, koji je sve izgubio, bez obzira na svoju vernost?

Šta je sa mnogobrojnim hrišćanima tokom Srednjeg veka, koji su žrtvovali svoje živote, zbog svoje vere u Boga? Šta bismo mogli da kažemo o nama, kada se suočavamo sa bolestima, bankrotom, razvodom, depresijom i odbacivanjem, iako verujemo u Boga? Da li je Bog zaboravio na nas? Mi smo sluge velikodušnog Boga čija obećanja u Bibliji ne propadaju. On nije obećao život izobilja onima koji Ga veruju. Iako je cela Zemlja Njegova, i mada bi Mu bilo lako da svakog učini bogatim, Njegova vizija daleko prevazilazi naše shvatanje. On nas svakodnevno podseća, da iako su sva bogatstva Njegova, mi smo samo »došljaci i stranci« na ovoj zemlji (3. Mojsijeva 25,23). Kada Bog daje bogatstvo na ovoj strani večnosti, On je daje ljudima koji su dobri upravitelji Njegovih darova (1 Korinćanima 4,2). Vernost u malim stvarima kvalifikuje nekog da bude veran u velikim stvarima. Bog će poveriti više onima koji su podredili svoje darove budućem Božijem carstvu (Matej 25,21). Jer Bog vidi mnogo više nego što mi možemo, i On nas intimno poznaje, On bla-

gosilja svakog od nas različitim darovima koji su proporcionalni sa našim mogućnostima i okruženjem. Njegov krajnji cilj je da nas blagoslovi da bismo mogli biti kanali Njegovih blagoslova u svetu.

Materijalni prosperitet je daleko od najvećeg Božjeg blagoslova. Međutim, Njegova velikodušnost je manifestovana Njegovom milošću, Njegovim praštanjem i izlivanjem Njegovog Duha. Dok primamo Njegove duhovne darove, pozvani smo da ih prenosimo na one oko nas. Stihovi navedeni u Jovanu 15.12,13 podsećaju nas da je samopožrtvovan život koji se živi na blagoslov drugih, najveći izraz ljubavi – tog Božijeg najvećeg dara nama ljudima.

Čitanjem Pisma nailazimo na shvatanje da je veći blagoslov dati nego primiti (*Dela apostolska* 20,35). Bog nam je milostivo darovao nebeska bogatstva koja daleko nadmašuju materijalna bogatstva. Dok su neki blagosloveni fizičkim bogatstvom, Božija izvorna namera bila je da blagoslovi svoju decu duhovnim bogatstvima. Primarni cilj Jevanđelja, koji nadmašuje naša prirodna, ljudska očekivanja, je da je Isus došao k nama, da nam otkrije svoje carstvo koje nije od ovog sveta. Kada jednom uđemo u ovu novu dimenziju, mi ćemo se probuditi u velikom toku blagoslova, koji dolaze od velikodušnog Boga. Naši životi biće ispunjeni zahvalnošću, i na kraju, velikodušnim životom, u kome je Bog na prvom mestu, bližnji na drugom, a mi na poslednjem.

3. 3. 2018.

9. DRUGI DESETAK

Koncept upravljanja dobrima počeo je u Edemu, gde je Bog definisao odgovornost za ljudska bića pomoću jevrejske reči »radah« (1. Mojsijeva 1,26-30). Ova reč prevedena kao gospodar, znači da se čovek stara, da usmeri, da upravlja. U Novom zavetu, grčka reč opisuje sličnu odgovornost, da usmeri, upravlja ili da bude zadužen za kuću svog gospodara. Izrailjski sistem desetka i prinosa koji je Bog uspostavio, uključivao je tri komponente: prvi desetak, drugi desetak i prinose. Prvi desetak bio je upotrebljivan za održavanje levita, i njime su leviti upravljali. Drugi desetak služio je da podrži godišnje praznike, i bio je pod upravom jevrejskih porodica. Treći deo – prinosi, bili su korišćeni za proslavljanja i podršku rada Svetilišta.

Kada su se Izrailjci okupili na Sinajskoj gori da prime instrukcije u vezi građanskih, socijalnih, ekonomskih i verskih pitanja, za razliku od današnjeg vremena, nije postojao sistem socijalnog osiguranja. Uništavanje hrama u Jerusalimu od strane rimske carske vojske, tokom hrišćanske ere, uticalo je na judaističke religijske prakse. Pre rušenja hrama, jevrejski narod je posvećivao prvi desetak za podršku Levita (3. Mojsijeva 27,30-34), (4. Mojsijeva 18,19-28). Oni su takođe davali drugi desetak za dobrotvorne svrhe i godišnje praznike u Jerusalimu. (5. Mojsijeva 14,22-29). »Takvi zakoni su se primenjivali u prvih 6 godina sedmogodišnjeg ciklusa, tokom kojih su usevi bili sejani...« (*Džofri Vigoder, Izdavač, enciklopedije Judaizma, str. 707*). Usled rimskog uticaja razni zakoni nisu više bili primenjivani, posebno, nakon uništenja drugog hrama. Drugi desetak pokazivao je da je velikodušan prilog trebao da bude dat onima sa manje sreće. Svrha drugog desetka koja se praktikuje u Starozavetnim vremenima je objašnjena u delima Elen Vajt.

»Da bi potpomogao okupljanje svoga naroda na verske službe, ali i da bi se postarao za siromašne, Bog je zatražio od Izrailjaca da donose još jedan desetak od sveg svog dohotka. O prvom desetku Gospod je rekao: *»A sinovima Levijevim evo dajem u nasljedstvo sve desetke od Izrailja za službu njihovu što služe u šatoru od sastanka.«* (4. Mojsijeva 18,21). Međutim, za drugi desetak je zapovedio: *»Jedi pred Gospodom Bogom svojim na mjestu na kome izabere da ondje nastani ime svoje desetak od žita svojega, od vina svojega, i od ulja svojega, i prvine od stoke svoje sitne i krupne, da se učiš bojati se Gospoda Boga svojega svagda.«* (5. Mojsijeva 14,23,29; 16,11-14). Ovaj desetak ili njegovu vrednost u novcu, trebalo je da narod u toku dve godine donosi na mesto u kome se nalazi Svetilište.« (*Patrijarsi i proroci*, str. 530).

Drugi desetak bio je blagoslov jer je gajio plemeniti duh dobročinstva. To je bio princip na kome je sistem davanja bio zasnovan. Iako ne postoji biblijska podrška zahteva za drugim desetkom u Novom zavetu, princip milosrđa može i treba da bude usvojen i prilagođen našem vremenu.

10. 3. 2018.

10. UPRAVLJANJE VREMENOM I PROSLAVLJANJE BOGA!

Način na koji provodimo vreme može ili doneti slavu Bogu ili Ga osramotiti. *»Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite.«* (1 Korinćanima 10,31). To je dužnost koju hrišćani treba da ispune, da bi njihovi životi i aktivnosti bili na slavu Bogu. Brzi odgovor na ovaj izazov je jednostavan, kao što Biblija kaže *»Sve na slavu Božiju činite.«* drugim rečima, naše delovanje bi trebalo da bude prihvatljivo i časno u Božjim očima. U nastavku ovog teksta navedene su neke oblasti u kojima možemo proslavljati Boga našim korišćenjem vremena.

Poštovanje subote:

U okviru dara života i vremena, Bog je ukazao čoveku kako da upravlja delovima tog vremena. U vezi sa Subotom, Bog kaže: *»Sjećaj se dana od odmora da ga svetkuješ; Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim.«* (2. Mojsijeva 20,8-10). Ono što se može primetiti ovde je, da je Bog dao čoveku dar vremena, i uputstva o tome kako da upravlja delovima tog vremena.

Svedočenje:

Drugi način na koji vernik može koristiti vreme na slavu Božiju, jeste angažovanje u svedočenju za Isusa. Nalog koji je Hristos dao svojim učenicima ima direktnu implikaciju na upravljanje vremenom. Isusovi sledbenici pozvani su da idu i nauče sve narode (Matej 28,19). Ovo je nalog koji zahteva korišćenje vremena da bi se ispunio.

Služba drugima:

Još jedan način da odajemo slavu Bogu, u našem korišćenju vremena, je pružanje usluga koje donose olakšanje drugima. Jedna od karakteristika onih koji će prebivati u Carstvu Božijem, jeste, da su bili ljudi koji su koristili svoje vreme profitabilno za dobrobit drugih. *»I postaviće ovce s desne strane sebi, a jarce s lijeve. Tada će reći car onima što Mu stoje s desne strane: hodite blagosloveni Oca mog; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta. Jer ogladnjeh, i daste mi da jedem; ožednjeh, i napojiste me; gost bejah, i primiste me; Go bejah, i odjenuste me; bolestan bejah, i obidoste me; u tamnici bejah, i dođoste k meni.«* (Matej 25,33-36). U stvari primećete, da stihovi najpre iznose to kako su ovi »kandidati za raj« upotrebljavali svoje materijalno dobro, a zatim, kako su koristili svoje vreme.

Duhovni rast:

Bio bih nemaran kada bih izostavio činjenicu, da vernici treba da koriste dar vremena, da budu uključeni u duhovne discipline koje potpomažu duhovni rast. Takve discipline obuhvataju proučavanje Biblije, molitvu, post i hrišćansku službu. Duhovni rast odvija se u vremenu provedenom u proučavanju Biblije i u molitvama.

17. 3. 2018.

11. 7 PRINCIPA ZA VERNOST U FINANSIJAMA

Hrišćani mogu pronaći put do vernosti u finansijama, na temeljima osnovnih biblijskih principa. U ovoj studiji, primetićemo principe, pročit ćemo reference i diskutovaćemo o implikacijama u svakodnevnom životu. Vi ćete napredovati u svojoj finansijskoj pristavskoj službi ako:

Prepoznate Boga kao vlasnika svega što imamo i što nas okružuje

Na osnovu stvaranja i iskupljenja, Bog je vlasnik, a mi smo Njegovi pristavi – upravitelji. Mi ništa ne donosimo na svet, i ništa ne možemo ni da odnesemo sa njega. Mi jednostavno upravljamo onim što nam je Bog poverio, kao dokaz naše ljubavi i vernosti prema Njemu. (Matej 25,14; 1. Korinćanima 4,1.2)

Shvatite da Božja mudrost donosi blagoslove

Bog vidi veliku sliku, od početka do kraja. On sve zna, i ima naš najbolji interes na srcu. Uz Njegovu mudrost i zastupanje možemo upravljati svojim životom u okviru Njegove volje i pronaći blagoslove. Ako se oslanjamo samo na svoje upravljačke veštine i sposobnosti, doživjećemo gubitke i razočarenja (Matej 6,19-21).

Setite se da je naš cilj u životu da proslavljamo Boga

Bog nam kaže da će svet biti uništen. Znajući to, ako smo mudri, čuvaćemo svoje blago na nebu i živjećemo na slavu Bogu. Radovaćemo se kada čujemo reči: *»A gospodar njegov reče mu: Dobro slugo dobri i vjerni! U malom bio si mi vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost gospodara svojega.«* (Matej 25,21).

Razumete da je prosperitet kada imate ono što vam je potrebno u vreme kada vam je potrebno

Bog nije obećao svetski standard bogatstva ako Ga sledimo. Neki od nas će imati velike žrtve. Međutim, za sve nas ima dovoljno posla – da pomažemo drugima, kao i da sami ostanemo na Njegovom putu. Bog je obećao da će se pobrinuti za naše potrebe, da će ići sa nama i da će nam dati svoj savršeni mir.

Razumete da je zaduživanje loše

U Mnogim mestima u našem svetu danas ljudi doživljavaju »ropstvo i okove.« Mnogi ljudi su postali robovi svog finansijskog dugovanja. Veoma je važno da živimo u okviru svojih sredstava, tako da možemo da održimo Božju misiju ljubavi i da je delimo sa drugima u nevolji.

Priznamo da je desetak najmanje svedočanstvo naše hrišćanske posvećenosti

U pogledu desetka, Bog se ne poziva na našu zahvalnost ni velikodušnost. Vraćanje desetka stvar je jednostavnog poštenja. Desetak je za modernog hrišćanina ono što je bilo drvo poznanja dobra i zla za Adama i Evu – test vernosti i poverenja u Boga. Bogu nije potreban novac, već nama blagoslov!

Svi moramo položiti račune svoje pristavske službe Bogu

Način na koji smo koristili ono što nam je Bog poverio, najbolji je pokazatelj stanja našeg srca. Jednog dana ćemo stajati pred Bogom na sudu. Hajde da živimo svoje živote sa ovim principima na umu.

24. 3. 2018.

12. KAKAV JE BOŽANSKI POGLED NA ZADOVOLJSTVO? DA LI JE ON PROTIV ZADOVOLJSTVA?

Neki ljudi gledaju na Božje zapovesti u Bibliji kao o načinu života koji se protivi zadovoljstvu. Međutim, Bog je stvorio čoveka i pruža mu mogućnost da uživa u životu i svojim zadovoljstvima. On se ne protivi zadovoljstvu. On se protivi grešenju da bi se iskusilo zadovoljstvo.

Na primer, Bog je stvorio široku paletu hrane za ljudsko uživanje. Ipak, osoba koja jede previše nezdrave hranu; ta želja za zadovoljstvom u konzumiranju hrane, može joj doneti negativne efekte na zdravlje. Isti princip važi u mnogim oblastima života. Bog je stvorio mnoge stvari u kojima možemo da uživamo i da imamo korist, ali neograničeno korišćenje ovih pozitivnih stvari može da izazove mnogo štete.

Apostol Pavle govori o dve oblasti koje se odnose na ovu temu: *»Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali neću da šta ovlada mnome. Jela su za trbuh, i trbuh je za jela; ali će Bog i ova i onog pokvariti. A tijelo nije za kurvarstvo, nego za Gospoda, i Gospod za tijelo.«* (1. Korinćanima 6,12,13). Hrana i seksualna intimnost mogu biti podjednako korisne ili grešne. Bog je dao u našu korist biblijske principe koji se odnose na ove stvari. On ne kaže da u potpunosti izbegavamo određenu hranu ili seksualnu intimnost, već da uživamo u prednostima i zadovoljstvima, u okviru principa Njegovih učenja. O seksualnosti, na primer, pavle nastavlja u (1. Korinćanima 7 poglavlju), učeći, da seksualnost treba da se ispoljava u braku između muža i žene.

Apostol Petar je govorio o odgovarajućim granicama: *»Kad, dakle, Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji postrada tijelom, prestaje od grijeha, Da*

ostalo vrijeme života u tijelu ne živi više željama čovječijim, nego volji Božijoj. Jer je dosta što smo proteklo vrijeme života proveli po volji neznabožačkoj, živeći u nečistotama, u slastima, u pijenju i bogomrskijem neznaboštvima« (1. Petrova 4,1-3). Ove oblasti grešnog života treba da budu odbačene, da bismo mogli da živimo za Boga, i da činimo ono što je najbolje i Njemu po volji u svojim životima. Ovakav stav nije iznet protiv uživanja, već stoji protiv greha.

Veliki biblijski primer ovog principa može se naći u priči o izgubljenom sinu (Luka 15,11-32). On je proćerdao očevo nasljedstvo svojim sebičnim životom, fokusiranim samo na svoja zadovoljstva. Ubrzo je shvatio da mu takav način života nije doneo radost (videti stih 17). Umesto toga, sin je doživio svoju najveću radost kada se vratio svom ocu u poniznosti a naišao na zagljaj ljubavi. Isto tako, Bog nudi mnogo veću radost kada se vraćamo Njemu, nego što je imamo dok idemo svojim sopstvenim putem.

Na kraju krajeva, mi smo stvoreni da pronađemo svoje najveće zadovoljstvo u Samom Bogu. Psalmista kaže. *»Tješi se Gospodom, i učiniće ti šta ti srce želi.*« (Psalam 37,4). Kada hodamo blizu Gospoda, nalazimo svoje najveće zadovoljstvo, a ne neko malo. Bog se ne protivi zadovoljstvu. Umesto toga, On zna da je najbolje za nas, ono što možemo naći u svojoj potpunoj posvećenosti Njemu.

13. KAKVO JE OBILJE U ŽIVOTU ISUS OBEĆAO?

U Novom zavetu u Jevanđelju po Jovanu piše: *»Lupež ne dolazi nizašta drugo nego da ukrade i ubije i pogubi; ja dođoh da imaju život i izobilje.«* (Jovan 10,10).

Pre nego što pogledamo šta to znači, pogledajmo najpre ono što ne znači. Kada razmišljamo o izobilju ili prosperitetu, skloni smo da mislimo na monetarno bogatstvo, prestiž i moć na Zemlji. Tako je kada se posmatra iz zemaljske perspektive. Ove navedene stvari mogu stajati kao prepreka u odnosu između Boga i nas, tako da ih Bog ne smatra važnim za odnos sa čovekom. On nam daje dovoljno da možemo uživati u dobrom odnosu sa Njime. U prvoj poslanici Korinćanima stoje sledeće misli: *»Nego što je ludo pred svijetom ono izabra Bog da posrami premudre; i što je slabo pred svijetom ono izabra Bog da posrami jako; I što je neplemenito pred svijetom i uništeno izabra Bog, i što nije, da uništi ono što jeste, Da se ne pohvali nijedno tijelo pred Bogom.«* (1. Korinćanima 1,27-29). Ovo nije nešto što bismo mi izabrali, međutim, Bog je izabrao, da kad se god nečim hvalimo *»da se Gospodom hvalimo«* a ne sobom ili svojim bogatstvom. Ovo ne znači da hrišćani treba da budu siromašni, bez ugleda, bespomoćni. To samo znači, da te stvari nisu značajne kada se život posmatra kroz prizmu večnosti. Postoje bogati, ugledni, moćni hrišćani, međutim, te njihove osobine imaju za cilj da budu korišćene na slavu Božju. To nije ono o čemu je Isus govorio, kada nam je obećao izobilje u životu.

Pošto smo opisali šta život izobilja nije, okrenimo se sada prema onome šta jeste. Kada se oslanjamo na Isusa, ne moramo da se brinemo za materijalna dobra (Matej 6,25-32). *»Nego išтите najprije carstvo Božijega, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati.«* (Matej 6,33). Na drugom mestu stoji

obećanje: »A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svojem u slavi, u Hristu Isusu.« (Filibljanima 4,19). Ako se fokusiramo na svoj odnos sa Bogom, On će zadovoljiti sve naše potrebe.

Život izobilja je takođe večni život. Isus je definisao večni život kada je rekao: »A ovo je život vječni da poznaju Tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.« (Jovan 17,3). Kada posmatramo život večni iz zemaljske perspektive, mi posmatramo samo činjenicu da on traje večno. Međutim, posmatrano iz nebeske perspektive, večni život je poznavanje Boga Oca i Isusa Njegovog Sina.

Na kraju, život izobilja je kontinuirani proces. »Ne kao da već dostigoh ili se već savrših, nego tjeram ne bih li dostigao kao što me dostiže Hristos Isus.« (Filibljanima 3,12). Pavle je shvatio da iako je imao izobilan život, on je »terao« dalje prema Isusu.

Kada posmatramo život iz nebeske perspektive, i prihvatimo je u svom životu, shvatićemo da život izobilja daleko prevazilazi materijalna dobra. Možemo reći zajedno sa apostolom Pavlom: »Znam se i poniziti, znam i izobilovati; u svemu i svakojako navikoh, i sit biti, i gladovati, i izobilovati, i nemati. Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.« (Filibljanima 4,12,13).

II tromesečje

7. 4. 2018.

1. UTEŠITELJ

»A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od Sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unaredak.«

(Jovan 16,13)

Kako možemo opstati u dan probe, ako ne razumemo Hristove reči? On je rekao: »Ovo vam kazah dok sam s vama; A Utešitelj, Duh Sveti kojega će Otac poslati u ime Moje, On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.« (Jovan 14,25.26) Sveti Duh treba da nas podseti na Hristove reči. Tema koju je Hristos odabrao, da o njoj progovori svojim učenicima u svojim poslednjim satima, bila je upravo služba Svetoga Duha. On je pred njima otkrio široko polje istine. Oni treba da prime Njegove reči verom, a Utešitelj, Sveti Duh, treba da ih podseća na sve njih.

Uteha koju je Hristos dao u ovom obećanju nalazi se u činjenici da božanski uticaj treba da bude sa Njegovim sledbenicima do samog kraja. Međutim, ljudi ovo obećanje danas ne prihvataju i ne veruju u njega, pa mu zato i ne pridaju pažnju, niti se njegovo ispunjenje zapaža u iskustvu Crkve. Obećanje o daru Božijega Duha je predmet koji Crkva slabo razmatra. Ono ne ostavlja nikav trag u životu ljudi, pa je i rezultat očekivan – duhovna suša, duhovna tama, duhovno

propadanje i smrt. Nevažne teme zaokupljaju um i život, ali božanska sila koja je neophodna za rast i napredak Crkve i koja bi, kad bismo je imali, donela sve ostale blagoslove, nedostaje – iako nam je ponuđena u neograničenom izobilju. Sve dok se Crkva zadovoljava malim, ona ne ispunjava uslove da od Boga primi veliko. Ali zašto nismo gladni i žedni dara Svetoga Duha, kad je to sredstvo kojim se održava čistota srca? Gospod je odredio da božanska sila deluje udružena sa ljudskim naporima.

Veoma je važno da hrišćanin shvati značenje obećanja o Svetome Duhu pre Drugog dolaska našega Gospoda Isusa. Govorite o tome, molite se za to, propovedajte o tome; jer je Gospod više spreman da daruje Svetoga Duha nego što su roditelji voljni da daju dobre darove svojoj deci. (*Review and Herald*, 15. novembar 1892)

14. 4. 2018.

2. VATRA KOJA GORI

*»I rekoh: Neću Ga više pominjati,
niti ću više govoriti u ime Njegovo;
ali bi u srcu mom kao oganj razgoreo,
zatvoren u kostima mojim,
i umorih se zadržavajući ga, i ne mogoh više.«*

(Jeremija 20,9)

Bog će pokrenuti ponizne ljude da objave vest o sadašnjoj istini. Mnogi će žuriti tamo i ovamo, gonjeni Božijim Duhom, u želji da odnesu svetlost onima koji se nalaze u tami. Istina je kao oganj u njihovim kostima, ispunjava ih velikom željom da prosvetle one koji sede u tami. Mnogi će, čak i među obrazovanima, objavljivati reč Gospodnju. Deca će biti pokrenuta Svetim Duhom da idu napred objavljujući poruku sa Neba. Duh će se izliti na one koji žude za Njegovom silom. Odbacujući ljudska obavezujuća pravila i njihove nesigurne poduhvate, oni će se pridružiti Gospodnjoj vojsci.

Ljudi koji žive uobičajenim načinom života, pod uticajem Gospodnjeg Duha, napustiće u budućnosti svoja redovna zaposlenja i krenuti da objavljuju poslednju poruku milosti. Oni treba da se brzo pripreme za rad, da bi uspehom mogli da krunišu svoje napore. Oni sarađuju sa nebeskim vojskama, jer su spremni da se potroše i budu potrošeni u Gospodarevoj službi. Niko nema prava da zaustavi ove radnike. Njima treba davati podršku, dok idu napred prema ispunjenju velikog naloga. Nijedna reč poruge i prekora ne sme da bude izgovorena protiv njih, jer oni seju seme Jevanđelja u teškim mestima.

Najveće vrednosti u životu: jednostavnost, poštenje, istinitost, čistota, neokaljana časnost, ne mogu se kupiti ili prodati; one su na raspolaganju kako obrazovanom, tako i

neobrazovanom, crncu kao i belcu, poniznom seljaku kao i kralju na prestolu. Ponizni radnici, koji ne veruju u svoju snagu, već koji rade u jednostavnosti i u neprestanom poverenju u Boga, deliće Spasiteljevu radost. Njihove usrdne molitve dovođiće duše do krsta. Isus će u saradnji sa njihovim samopožrtvovnim naporima pokretati srca, čineći čuda u obraćenju duša. Svi bez razlike gradiće zajedništvo Crkve. Podizaće se crkvene zgrade i osnivaće se škole. Srca radnika biće ispunjena radošću, dok budu posmatrali spasenje Božje. (*Testimonies*, v. 7, r. 26-28)

21. 4. 2018.

3. SLUŽBA NAŠEM VOJSKOVOĐI

*»Bori se u dobroj borbi vere,
muči se za večni život na koji si i pozvan,
i priznao si dobro priznanje pred mnogim svedocima.«*

(1. Timotiju 6,12)

U ozbiljnim, odlučnim naporima odanih vojnika, u slušanju zapovesti Vojskovođe našeg spasenja, postoji istinska radost kakva se ne može naći ni u jednoj drugoj službi. Hristov mir biće u srcu odanog vojnika. Nošenje Hristovog jarma i podizanje Hristovih tereta donosi mir duši. Zvuči kao protivrečnost kada se kaže da ne postoji duševni mir osim onog koji se nalazi u stalnoj i odanoj službi. Ali, to je istina. Sreća nastupa s dragovoljnom, poslušnom službom, u kojoj se sve sile našeg bića pokreću na srećnu, zdravu, skladnu akciju, slušajući naredbe našeg Vojskovođe. Što je zadatak poveren Hristovom vojniku odgovorniji, to veću sreću nalazi duša u Spasiteljevoj ljubavi i odobravanju. Duša nalazi slobodu u obavljanju najtežih i najzahtevnijih dužnosti.

Međutim, ovo obavljanje vojničkih dužnosti znači rad. To nije uvek rad koji bismo sami odabrali. Hristov vojnik mora da izdrži spoljašne neugodnosti, teškoće i iskušenja. Rat protiv zla i prirodnih sklonosti našeg srca, mora se stalno voditi. Ne smemo probirljivo zahtevati samo onaj rad koji nam najviše odgovara; mi smo Hristovi vojnici, podvrgnuti Njegovoj disciplini, i ne smemo se baviti svojim ličnim zadovoljstvom. Gospodnje bitke moramo voditi hrabro. Moramo da pobeđimo neprijatelje koji bi hteli da potčine sve naše sile.

Naša volja mora da umre u nama; samo se Hristovoj volji moramo pokoravati. Vojnik u Hristovoj vojsci mora da nauči da trpi poteškoće, da se odriče sebe, da uzima krst i sledi svog Vojskovođu kuda god On ide. Postoji mnogo toga

što treba uraditi, što iskušava ljudsku narav, a ova iskušenja bolna su za meso i krv. Ovaj zadatak samosavlađivanja zah-teva odlučne i neprestane napore. Boreći se u dobroj borbi vere, stičući dragocene pobeđe, mi se hvatamo za večni ži-vot. (*Youth's Instructor*, 22. decembar 1886)

28. 4. 2018.

4. BOŽJI PUT

*»Jer ne primiste duha ropstva, opet da se bojite,
nego primiste Duha posinačkoga, kojim vičemo: Ava, Oče!«
(Rimljanima 8,15)*

Delo posvećenja počinje u srcu i mi moramo stupiti u takav odnos s Bogom da Isus može staviti na nas otisak svog bo-žanskog karaktera. Mi se moramo isprazniti od svoga »ja« da bismo mogli napraviti mesto za Isusa. Mnogo je onih čija su srca tako ispunjena idolima, da u njima nema mesta za Spa-sitelja sveta. Svet drži ljudska srca u zatočeništvu. Oni svoje misli i osećanja usmeravaju prema svom poslu, statusu, poro-dici. Oni se drže svojih mišljenja i puteva, i neguju ih kao idole u svojoj duši; ali mi ne možemo da se prepustimo službi sebi, držeći se vlastitih puteva i zamisli i odbacujući Božiju istinu.

Moramo se isprazniti od sebe. Ali to nije sve što je potreb-no; jer kad izbacimo iz sebe svoje idole, prazan prostor mora se nečim ispuniti. Ako srce ostane prazno, ako se nastali prazan prostor ne ispuni, ono je u istom stanju kao i onaj čiji je dom bio »prazan, pometen i ukrašen« (Matej 12,44), ali bez ijednog gosta u njemu. Tada je zao duh doveo još sedam drugih duho-va, mnogo gorih od sebe, pa su ušli i nastanili se u toj kući; i na kraju je tom čoveku postalo mnogo teže nego u početku...

Možda osećate da ne možete ispuniti zahteve Neba. Možda kažete: »Rođen sam s prirodnom sklonošću prema ovom grehu, i to ne mogu to da pobedim.« Ali naš nebeski Otac podario je sve što je potrebno da biste bili sposobni da pobedite svaku nesvetu težnju. Morate pobediti isto kao što je i Hristos pobedio za vas. On kaže: »Koji pobedi daću mu da sedne sa Mnom na prestolu Mojemu, kao i Ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovu.« (Otkrivenje 3,21) Greh je ugrozio ljudsku porodicu; a pre nego što je čovek bio stvoren načinjen je plan da, ako čovek padne, Isus dođe i postane žrtva umesto njega i njegova sigurnost, da bi se čovek verom u Njega mogao pomiriti s Bogom, jer je Hristos Jagnje »zaklano od postanja sveta«. (Otkrivenje 13,8) Hristos je umro na Golgoti da čovek dobije silu da pobedi svoje prirodne sklonosti prema grehu.

Ali neko kaže: »Zar ne mogu ići svojim putem i ponašati se kako želim?« Ne, ne možeš ići svojim putem i stići u carstvo nebesko. Nikakvog »mog puta« tamo neće biti. Ni za kakve ljudske puteve neće biti mesta u nebeskom carstvu. Naši putevi moraju se izgubiti u Božjim putevima. (*Review and Herald*, 23. februar 1892)

5. 5. 2018.

5. KORAK PO KORAK DO POBEDE

*»Ja, dakle, tako trčim, ne kao na nepouzđano,
tako se borim ne kao onaj koji bje veter,
nego morim telo svoje i trudim
da kako sam drugima propovedajući, izbaćen ne budem.«
(1. Korinćanima 9,26.27)*

Bog vodi svoj narod korak po korak. Hrišćanski život je borba i marš. U ovoj borbi nema odmora; napor mora biti stalan i istrajan. Samo stalnim nastojanjem održavamo pobjedu nad sotoninim iskušanjima. Hrišćanska celovitost mora da se čuva neumornom snagom i održava odlučnim usmerenjem prema cilju...

Postoji hrišćanska nauka koju treba savladati, nauka koja je dublja, šira, viša nego ijedna ljudska nauka, kao što je i nebo više od zemlje. Um mora da se disciplinuje, vaspita, uvežba; jer moramo da obavimo službu za Boga na način koji nije u skladu sa urođenim sklonostima. Postoje nasledne i negovane sklonosti ka zlu koje moramo da nadvladamo. Često se obrazovanje, sticano tokom celog života, mora odbaciti da bi čovek mogao da postane učenik u Hristovoj školi. Naše srce mora biti naučeno da postane čvrsto u Bogu. Mi moramo oblikovati misaone navike koje će nas osposobiti da se odupremo iskušanju. Moramo naučiti da gledamo na više. Načela Božje reči su visoka poput neba, jer obuhvataju večnost i u njihovom značenju moramo da sagledamo i svoj svakodnevni život. Svako delo, svaka reč, svaka misao mora da bude u skladu sa tim načelima.

Dragoceni blagodatni darovi Svetoga Duha ne razvijaju se u jednom trenutku. Hrabrost, snaga, krotost, vera, nepokolebljivo poverenje u Božju silu koja spasava, stiču se dugogodišnjim iskustvom. Životom svetog nastojanja i čvrstog stajanja uz ono što je pravo, Božja deca zapečaćuju svoju sudbinu.

Nemamo vremena za gubljenje. Ne znamo koliko će se brzo završiti vreme milosti. Pred nama se prostire večnost. Zavesa će se uskoro podignuti. Hristos će uskoro doći. Božiji anđeli nastoje da nas odvoje od nas samih i od ovozemaljskih stvari. Ne dopustimo da njihov trud bude uzaludan. (*Testimonies*, v. 8, r. 313.314)

12. 5. 2018.

6. DUHOVNA BORBA

*»Jer naš rat nije s krvlju i s telom,
nego s poglavarima i vlastima,
i s upraviteljima tame ovoga sveta,
s duhovima pakosti ispod neba.«*

(Efescima 6,12)

Hrišćanski život je borba. Ali taj »rat nije s krvlju i telom, nego s poglavarima i vlastima, i upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba«. U ovoj borbi pravde protiv nepravde možemo biti uspešni samo uz božansku pomoć. Naša ograničena volja mora se pokoriti volji Bezgraničnoga; ljudska volja mora da se stopi sa božanskom. Ovo će učiniti Svetog Duha našim Pomoćnikom; i svaka pobjeda vodiće oporavku Božjeg otkupljenog vlasništva, obnovi Njegovog lika u duši.

Gospod Isus deluje preko Svetog Duha; jer On je Njegov predstavnik. On preko Njega uliva duhovni život u dušu, oživljavajući njenu snagu da čini dobro, čisteći je od moralne prljavštine i osposobljavajući je za nebesko carstvo. Isus želi da nam pokloni velike blagoslove, bogate darove koje će razdeliti ljudima. On je predivan Savetnik, beskonačan u mudrosti i snazi; ako smo voljni da priznamo silu Njegovog

Duha, i da se pokorimo da nas On oblikuje, tada ćemo biti potpuni u Njemu. Kakva je to misao! U Hristu »živi svaka punina božanstva telesno«. (Kološanima 2,9)

Dok se ne pokori delovanju Božjeg Duha, ljudsko srce neće upoznati sreću. Duh oblikuje obnovljenu dušu prema Uzoru, prema Isusu Hristu. Uticajem Duha, neprijateljstvo prema Bogu menja se u veru i ljubav, a ponos u poniznost. Duša uviđa lepotu istine, a Hristu se ukazuje čast lepotom i savršenstvom karaktera. Kad se dogode ove promene anđeli počinju da pevaju uzvišenu pesmu, a Bog i Hristos raduju se dušama koje su dobile lik prema božanskom obličju. (*Review and Herald*, 10. februar 1903)

19. 5. 2018.

7. HRISTOLIKOST

*»Ljubazni, sad smo deca Božja,
i još se ne pokaza šta ćemo biti;
nego znamo da kad se pokaže,
bićemo kao i On,
jer ćemo Ga videti kao što jest.«*

(1. Jovanova 3,2)

Hristos će uskoro doći na nebeskim oblacima i mi se moramo pripremiti da bismo Ga dočekali bez ijedne mrlje na sebi. Sada je vreme da prihvatimo Hristov poziv. On kaže: »Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe i naučite od Mene, jer sam Ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim.« (Matej 11,28.29) Reči koje je Hristos uputio Nikodimu imaju praktičnu vrednost i za nas danas: »Zaista, zaista ti kažem: Ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje. Što je rođeno od tela, telo je, a što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: Valja vam se nanovo roditi. Duh diše gde hoće i glas njegov čuješ, a ne znaš odkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.« (Jovan 3,5-8)

Božja sila koja obraća mora da počiva u našim srcima. Mi moramo da proučavamo Hristov život i usvojimo božanski Uzor. Moramo da razmišljamo o savršenstvu Njegovog karaktera, i promenimo se u Njegovo obličje. Ko ne pokori svoje strasti i ko svoju volju ne potčini Hristovoj, neće ući u Božje carstvo.

Nebo je slobodno od svakog greha, od sve prljavštine i nečistote; ako želimo da živimo u toj atmosferi i gledamo Hristovu slavu, uz pomoć Njegove blagodati i pravednosti, moramo biti čisti u srcu, savršeni u karakteru. Ne smemo

biti zauzeti zabavom i zadovoljstvima, nego pripremom za slavne stanove koje je Hristos otišao da pripremi za nas. Ako smo verni, ako težimo da budemo blagoslov drugima, ako smo strpljivi u dobrim delima, Hristos će nas po svom Dolasku krunisati slavom, čašću i besmrtnošću. (*Review and Herald*, 28. april 1891)

26. 5. 2018.

8. SVETI DUH I RAZUMEVANJE ISTINE

*»A nama je Bog otkrio Duhom svojim;
jer Duh sve ispituje, i dubine Božje.«*

(1. Korinćanima 2,10)

Postoji veliki posao koji treba obaviti za ovo vreme, a ni upola ne shvatamo šta je Bog spreman da učini za svoj narod. Mi govorimo o Poruci prvog anđela, i o Poruci drugog anđela, i mislimo da nešto znamo o Poruci trećeg anđela; ali ne treba da budemo zadovoljni svojim sadašnjim znanjem. Naše molitve, u veri i pokajanju, treba da se uzdižu Bogu, da bismo shvatili tajne koje Bog želi da otkrije svojim svetima. Treba da nam bude jasno da nećemo pravilno shvatiti Bibliju, osim ako nas ne nauči Sveti Duh; jer to je zapečaćena knjiga čak i za učene, koji su mudri u svojim očima.

Isus je mislio upravo ono što je i rekao, kada je uputio svoje učenike da »pretražuju Pisma«. Pretraživanje znači upoređivanje pisma sa pismom i duhovnih vrednosti sa duhovnim vrednostima. Ne treba da se zadovoljimo površnim znanjem. Potrebno je da tragamo za sakrivenim blagom koje se krije ispod površine, kao što je i trgovac tragao za skupocenim biserom. Svetlost, velika svetlost biće nagrada marljivim tragaocima za istinom.

Postoje mnogi koji ne upotrebljavaju svoje umne moći i koji nemaju iskustva u naprežanju do krajnjih granica da bi doznali šta je istina. Nije moguće da se Sveti Duh spusti na vas, ako ne osećate potrebu za Njim, i ako ne žudite za Njegovim dolaskom više nego što je to sada slučaj. Treba da shvatite da živite na samoj granici večnog sveta, da Hristos uskoro dolazi i da je celo Nebo zainteresovano za delo koje se sada obavlja – pripremu ljudi za Njegov dolazak.

Ako je ikada bilo ljudi kojima je bilo potrebno da poslušaju savet Vernog Svedoka upućen Laodikijskoj crkvi, u kome ih On poziva da budu revnosni i da se pokaju pred Bogom, to su onda ljudi pred kojima su se otvorile veličanstvene istine za ovo vreme, ali oni nisu iskoristili svoju veliku prednost i odgovornost. Izgubili smo mnogo zato što nismo živeli u skladu sa svetlošću svećanih istina u koje kažemo da verujemo. (*Review and Herald*, 4. jun 1889)

2. 6. 2018.

9. SPREMAN DA OBJAVI POSLEDNJE UPOZORENJE

*»I posle ovoga videh drugoga anđela gde silazi s Neba,
koji imaše oblast veliku,
i zemlja se zasvetli od slave njegove.«*

(Otkrivenje 18,1)

Dan za danom odlazi u večnost, dovodeći nas sve bliže kraju vremena milosti. Sada se moramo, kao nikada ranije, moliti za Svetoga Duha, da se još obilnije izlije na nas; moramo tražiti da se njegov posvećujući uticaj izlije na radnike, da bi ljudi za koje rade mogli poznati da su zaista bili sa Isusom i da su učili od Njega. Sada nam je kao nikada ranije potreban duhovni vid, da bismo mogli da gledamo unapred i raspoznamo neprijateljske zamke i planove, i da kao verni stražari upozorimo na opasnost. Potrebna nam je i duhovna sila da bismo, koliko to može ljudski um, upoznali velike istine hrišćanstva i njegova dalekosežna načela.

Kad Božji narod ponizi svoju dušu pred Njim, i svaki po-naosob potraži Njegovog Svetog Duha svim svojim srcem, tada će se sa ljudskih usana čuti takvo svedočanstvo kakvo je i izneseno u Pismu: »I posle ovoga videh drugoga anđela gde silazi s Neba, koji imaše oblast veliku, i zemlja se zasvetli od slave Njegove.« (Otkrivenje 18,1) Lica će biti obasjana Božijom ljubavlju, a usne dodirnite svetim ognjem govoriće: »Krv Isusa Hrista Sina Njegova očišćava nas od svakoga greha.« (1. Jovanova 1,7)

Oni koji su pod uticajem Božijeg Duha neće biti fanatici, nego mirni, staloženi ljudi oslobođeni od svakog preterivanja. Međutim, neka svi oni čiju je stazu jasno i snažno obasjala svetlost istine, budu oprezni kada govore: »Mir i sigurnost«. Budite oprezni kada danas vršite uticaj.

Isus je spreman da na svoj narod u velikoj meri izlije nebeski dar. Svakodnevno se uzdižu molitve Bogu za ispunjenje obećanja; nijedna molitva uzdignuta u veri nije izgubljena. Hristos se vazneo na Nebo, zarobio plen i dao darove ljudima. Kada se posle Hristovog vaznesenja Duh izlio kao što je i bilo obećano, poput silovitog vetra, i ispunio čitavo mesto na kome su se učenici sakupili, kakav je bio rezultat?

Hiljade su se obraćale u jednom danu. Mi smo učili i mi očekujemo da će anđeo sići sa Neba, da će Zemlja biti osvetljena njegovom slavom, i da ćemo tada posmatrati žetvu duša sličnu onoj na dan Pedesetnice. (*Home Missionary*, 1. novembar 1893)

9. 6. 2018.

10. BLIZU JE VREME U KOME ĆE SE DUH POVUĆI

*»I Duh i Nevesta govore: Dođi.
I koji čuje neka govori: Dođi.
I ko je žedan neka dođe
i ko hoće neka uzme vodu života zabadava.«
(Otkrivenje 22,17)*

Vreme milosti neće još dugo trajati. Bog sada povlači svoju zaštitničku ruku sa Zemlje. On je dugo govorio ljudima delujući preko svoga Svetog Duha; ali oni se nisu osvrnuli na poziv. On sada svom narodu i svetu govori preko svojih sudova. Vreme ovih sudova je vreme milosti za one, koji još nisu imali priliku da saznaju istinu. Gospod će nežno gledati na njih. Njegovo milostivo srce je dirnuto; Njegova ruka još uvek je ispružena da spase. Mnogi od onih koji će u ovim poslednjim danima prvi put čuti istinu potražiće će utočište u sigurnom zaklonu, i Gospod će ih primiti u svoje stado.

Gospod poziva one koji veruju u Njega da postanu Njegovi saradnici. Sve dok život traje, oni ne treba da misle da je njihov zadatak završen. Hoćemo li dopustiti da se zna ci koji nagoveštavaju kraj ispune, a da ne kažemo svetu šta dolazi na Zemlju? Hoćemo li dopustiti da ljudi sve dublje tonu u tamu, a da im ne skrenemo pažnju da je potrebno da se pripreme za Gospodnji dolazak? Ako ne obavljamo svoju dužnost prema onima koji se nalaze oko nas, Božji dan će se i nama približiti neosetno, poput lopova. Pometenost ispunjava svet, užasne strahote uskoro će zadesiti ljudska bića. Kraj je veoma blizu. Mi koji poznajemo istinu treba da se pripremamo za ono što će se neočekivano kao veliko iznenađenje sručiti na svet.

Mi moramo da pripremimo put Gospodu pod vođstvom Svetoga Duha. Jevanđelje treba da se objavi u svojoj čistoti. Reka žive vode mora da se produbi i proširi u svom toku. I blizu i daleko, ljudi će biti pozvani da ostave svoje njive, trgovine i druga radna mesta, i biće poučeni u saradnji sa iskusnim ljudima. Dok budu učili da uspešno rade, oni će silno objavljivati istinu. Najčudesnijim delovanjem božanskog providenja, teškoće kao planine biće uklonjene.

Istina koja mnogo znači stanovnicima Zemlje, svuda će se čuti i razumeti. Ljudi će znati šta je istina. Napred i samo napred; delo će napredovati, sve dok cela Zemlja ne bude bila upozorena. A tada će doći kraj. (*Review and Herald*, 22. novembar 1906)

16. 6. 2018.

11. VREME NE TREBA GUBITI

*»Žetva je prošla, leto minulo,
a mi se ne izbavismo.«*

(Jeremija 8, 20)

Gospod dolazi. Istorija ovoga sveta uskoro će se završiti. Da li ste spremni da stanete pred Sudiju cele Zemlje? Imajte na umu »sud bez milosti koji ne čini milosti«. (Jakov 2,13) Kako će strašno biti kad se u poslednjem velikom danu otkrije da će oni sa kojima smo bili blisko povezani, biti zauvek odvojeni od nas; videti članove naših porodica, možda i našu decu, zauvek izgubljeni; shvatiti da su među izgubljenima oni koji su posećivali naše domove i jeli za našim stolom. Tada ćemo postaviti sebi pitanje: »Da li je to zbog moje nestrpljivosti, mog nehrišćanskog ponašanja; da li je zbog toga što moje ja nije bilo pod brigom Svetoga Duha, Hristova vera za njih postala udaljena?«

Svet mora biti upozoren i upoznat sa skorim Gospodnjim dolaskom. Imamo još samo malo vremena za rad. Mnoge su godine otišle u večnost, koje smo mogli bolje iskoristiti da smo tražili najpre carstvo Božje i Njegovu pravdu, i da smo prenosili svetlost drugima. Bog poziva svoj narod koji ima veliku svetlost, u koji je uloženo mnogo truda, i koji je utemeljen u istini, da sada kao nikada ranije radi za sebe i za druge. Iskoristite svaku mogućnost; zaposlite svaku sposobnost, svaki poveren talanat; upotrebite svu svetlost koju vam je Bog darovao da činite dobro drugima. Ne pokušavajte da budete propovednici; nego postanite Božje sluge.

Što radnici budu bolje razumevali istinu, to će se ona više otkrivati u još blistavijem svetlu. Dok se trudite da prosvetlite druge, vaš um biće pod svetim uticajem Božjeg Duha, a vaša pažnja biće usmerena prema stvarima koje imaju već-

ni značaj. U tim nastojanjima i uz molitve za božansku svetlost, vaša srca biće dotaknuta oživljavajućim uticajem Božje blagodati; vaša osećanja zaiskriće većim božanskim žarom, a vaš celokupni hrišćanski život postaće stvarniji, ozbiljniji, ispunjeniji molitvom. Tako ćete Hrista radi koji prebiva u vašem srcu postati Božji saradnici. (*Home Missionary*, 1. februar 1898)

23. 6. 2018.

12. PRAVA ČUDA OPET ĆE SE DOGAĐATI

*»Ovde je trpljenje svetih,
koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.«
(Otkrivenje 14,12)*

Veliko delo propovedanja Jevanđelja neće se završiti manjim pokazivanjem Božje sile od one koja je obeležila njegov početak. Proročanstva koja su se ispunila izlivanjem rano-ga dažda u početku propovedanja Jevanđelja treba ponovo da se ispune prilikom njegovog završetka u obliku poznoga dažda. Tako će nastati »vremena odmaranja od lica Gospodnjega« koja je apostol Petar očekivao kada je napisao: »Pokajte se, dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjega, i da pošlje napred narečenoga vam Isusa Hrista.« (Dela 3,19.20)

Božje sluge, lica ozarenih svetim posvećenjem, žuriće od mesta do mesta da objave vest sa Neba. Hiljade glasova, po celoj Zemlji, objavljiće opomenu. Događaće se čuda, bolesnici će ozdravljati, a znaci i velika čuda pratiće vernike. Sotona će, takođe, delovati i činiti lažna čuda, učiniće da i oganj s neba padne na zemlju pred ljudima. (Otkrivenje

13,13) Stanovnici Zemlje na ovaj način biće prisiljeni da se opredele.

Vest će biti objavljivana ne toliko snagom dokaza, koliko snagom dubokog osvedočenja Božjim Duhom. Dokazi su već bili predstavljeni. Seme je već bilo posejano, a sada treba da proklija i donese rod. Literatura koju su evanđeoski radnici rasprostranili izvršila je svoj uticaj, ali su mnogi, na koje je istina ostavila dubok utisak, bili sprečeni da je potpuno shvate ili da je poslušaju. Međutim, zraci svetlosti sada svuda prodiru, i istina je otkrivena i postala jasna, a iskrena Božja deca raskinuće veze koje su ih sputavale. Porodične veze, odnosi u crkvi, sada ništa više nije dovoljno snažno da ih zadrži. Istina im je dragocenija od svega ostalog. Uprkos silama koje su se svrstale protiv istine, veliko mnoštvo ljudi i žena prelazi na Gospodnju stranu. (*Velika borba*, str. 591; izdanje 2006)

30. 6. 2018.

13. SPREČAVANJE FANATIZMA

»Pazite, dakle, na sebe i na sve stado u kome vas Duh Sveti postavi starešinama da pasete crkvu Gospoda i Boga koju steče krvlju svojom, jer ja ovo znam da će po odlasku mome ući među vas teški vuci koji neće štedeti stada. I između vas samih postaće ljudi koji će govoriti izvrnutu nauku da odvrćaju učenike za sobom.«

(Dela 20,28-30)

Neprestano mi je u prošlosti nalagano da govorim protiv maštovitih i zabranjenih postavki koje su pojedinci iznosili. Moja poruka je uvek bila: Propovedajte Reč jednostavno

u poniznosti; iznosite jasnu, neokaljanu istinu ljudima. Ne otvarajte vrata fanatizmu, jer njegov uticaj um ispunjava zbrkom, a Božjem narodu donosi obeshrabrenje i potkrada veru... (*Selected Messages*, p. 2, p. 28.29)

Fanatizam će se pojaviti usred nas. Nastupiće obmane, i to takvog karaktera da će gotovo uspjeti da zavedu i izabrane. Kad bi one sadržale očigledne nedoslednosti i vidljivo neistinite tvrdnje, tada ove reči Velikog Učitelja ne bi bile potrebne. Ovo je upozorenje dato upravo zbog mnogobrojnih i raznovrsnih opasnosti koje će nastati.

Samo Sveti Božji Duh može da stvori zdravo oduševljenje. Neka Bog radi, a ljudi neka tiho hodaju pred Njim, stržareći, čekajući, moleći se, gledajući Isusa u svakom trenutku, vođeni i pod brigovođstvom dragocenog Duha, koji je Svetlost i Život. (*Selected Messages*, b. 2, p. 16.17)

Ne mislite da sotona sedi skrštenih ruku. Ne mislite da je njegova vojska dokona. On je sa svojim pomoćnicima danas u prvim borbenim redovima. Mi se moramo obući u sve oružje Božje. Učinivši sve, moramo čvrsto da stojimo, suprotstavljajući se vlastima i silama tame i zlim duhovima na visini, (Efescima 6,12) A ako budemo imali na sebi nebesko oružje, shvatićemo da napadi neprijateljevi nemaju nikakve sile nad nama. Božji anđeli biće oko nas da nas zaštite. Bog me je uveo da je to zaista tako. (*Review and Herald*, 25. maj 1905)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2017.
Za internu upotrebu